

24 lipca 2015. Wspomnienie św. Kingi. Komentarz ojca Jacka Salija

(Wj 19,17; 20,1-17) Mojżesz wyprowadził lud z obozu naprzeciw Boga i ustawił u stóp góry. Wtedy mówił Bóg wszystkie te słowa: Ja jestem Pan, twój Bóg, który cię wywiódł z ziemi egipskiej, z domu niewoli. Nie będziesz miał cudzych bogów obok Mnie! Nie będziesz czynił żadnej rzeźby ani żadnego obrazu tego, co jest na niebie wysoko, ani tego, co jest na ziemi nisko, ani tego, co jest w wodach pod ziemią! Nie będziesz oddawał im pokłonu i nie będziesz im służył, ponieważ Ja Pan, twój Bóg, jestem Bogiem zazdrosnym, który karze występki ojców na synach do trzeciego i czwartego pokolenia względem tych, którzy Mnie nienawidzą. Okazuję zaś łaskę aż do tysiącznego pokolenia tym, którzy Mnie miłują i przestrzegają moich przykazań. Nie będziesz wzywał imienia Pana, Boga twego, do czczych rzeczy, gdyż Pan nie pozostawi bezkarnie tego, który wzywa Jego imienia do czczych rzeczy. Pamiętaj o dniu szabatu, aby go uświęcić. Sześć dni będziesz pracować i wykonywać wszystkie twe zajęcia. Dzień zaś siódmy jest szabatem ku czci Pana, Boga twego. Nie możesz przeto w dniu tym wykonywać żadnej pracy ani ty sam, ani syn twój, ani twoja córka, ani twój niewolnik, ani twoja niewolnica, ani twoje bydło, ani cudzoziemiec, który mieszka pośród twych bram. W sześciu dniach bowiem uczynił Pan niebo, ziemię, morze oraz wszystko, co jest w nich, w siódmym zaś dniu odpoczął. Dlatego pobłogosławił Pan dzień szabatu i uznał go za święty. Czcij ojca twego i matkę twoją, abyś długo żył na ziemi, którą Pan, Bóg twój, da tobie. Nie będziesz zabijał. Nie będziesz cudzołożył. Nie będziesz kradł. Nie będziesz mówił przeciw bliźniemu twemu

kłamstwa jako świadek. Nie będziesz pożądał domu bliźniego twego. Nie będziesz pożądał żony bliźniego twego, ani jego niewolnika, ani jego niewolnicy, ani jego wołu, ani jego osła, ani żadnej rzeczy, która należy do bliźniego twego.

(Wj 19,17; 20,1-17)

Mojżesz wyprowadził lud z obozu naprzeciw Boga i ustawił u stóp góry. Wtedy mówił Bóg wszystkie te słowa: Ja jestem Pan, twój Bóg, który cię wywiódł z ziemi egipskiej, z domu niewoli. Nie będziesz miał cudzych bogów obok Mnie! Nie będziesz czynił żadnej rzeźby ani żadnego obrazu tego, co jest na niebie wysoko, ani tego, co jest na ziemi nisko, ani tego, co jest w wodach pod ziemią! Nie będziesz oddawał im pokłonu i nie będziesz im służył, ponieważ Ja Pan, twój Bóg, jestem Bogiem zazdrosnym, który karze występki ojców na synach do trzeciego i czwartego pokolenia względem tych, którzy Mnie nienawidzą. Okazuję zaś łaskę aż do tysiącznego pokolenia tym, którzy Mnie miłują i przestrzegają moich przykazań. Nie będziesz wzywał imienia Pana, Boga twego, do czczych rzeczy, gdyż Pan nie pozostawi bezkarnie tego, który wzywa Jego imienia do czczych rzeczy. Pamiętaj o dniu szabatu, aby go uświęcić. Sześć dni będziesz pracować i wykonywać wszystkie twe zajęcia. Dzień zaś siódmy jest szabatem ku czci Pana, Boga twego. Nie możesz przeto w dniu tym wykonywać żadnej pracy ani ty sam, ani syn twój, ani twoja córka, ani twój niewolnik, ani twoja niewolnica, ani twoje bydło, ani cudzoziemiec, który mieszka pośród twych bram. W sześciu dniach bowiem uczynił Pan niebo, ziemię, morze oraz wszystko, co jest w nich, w siódmym zaś dniu odpoczął. Dlatego pobłogosławił Pan dzień szabatu i uznał go za święty. Czcij ojca twego i matkę twoją, abyś długo żył na ziemi, którą Pan, Bóg twój, da tobie. Nie będziesz zabijał. Nie będziesz cudzołożył. Nie będziesz kradł. Nie będziesz mówił przeciw bliźniemu twemu kłamstwa jako świadek. Nie będziesz pożądał domu bliźniego twego.

Nie będziesz pożądał żony bliźniego twego, ani jego niewolnika, ani jego niewolnicy, ani jego wołu, ani jego osła, ani żadnej rzeczy, która należy do bliźniego twego.

(Ps 19,8-11)

REFREN: Słowa Twe, Panie, dają życie wieczne

Prawo Pańskie jest doskonałe i pokrzepia duszę,
Świadectwo Pana niezawodne, uczy prostaczka mądrości.
Jego słuszne nakazy radują serce,
jaśniej przykazanie Pana i olśniewa oczy.

Bojaźń Pana jest szczerą i trwa na wieki,
sądy Pana prawdziwe, a wszystkie razem słuszne,
cenniejsze nad złoto, nad złoto najczystsze,
słodsze od miodu płynącego z plastra.

(Łk 8,15)

Błogosławieni, którzy sercem szlachetnym i dobrym zatrzymują słowo
Boże i wydają owoc przez swą wytrwałość.

(Mt 13,18-23)

Jezus powiedział do swoich uczniów: Posłuchajcie co znaczy
przypowieść o siewcy. Do każdego, kto słucha słowa o królestwie, a nie
rozumie go, przychodzi Zły i porywa to, co zasiane jest w jego sercu.
Takiego człowieka oznacza ziarno posiane na drodze. Posiane na
miejsce skaliste oznacza tego, kto słucha słowa i natychmiast z
radością je przyjmuje; ale nie ma w sobie korzenia, lecz jest niestały.

Gdy przyjdzie ucisk lub prześladowanie z powodu słowa, zaraz się załamuje. Posiane między ciernie oznacza tego, kto słucha słowa, lecz troski doczesne i ułuda bogactwa zagłuszają słowo, tak że zostaje bezowocne. Posiane w końcu na ziemię żyzną oznacza tego, kto słucha słowa i rozumie je. On też wydaje plon: jeden stokrotny, drugi sześćdziesięciokrotny, inny trzydziestokrotny.

Komentarz

Na trzy sposoby dar słowa Bożego może się w naszych sercach zmarnować. Można słuchać słowa Bożego, tak jakby to była tylko mądrość ludzka. A mądrością ludzką - jak wiadomo - nie musimy się do końca przejmować. Możemy ją korygować i udoskonalać, jedną mądrość ludzką można zastąpić inną mądrością ludzką. Otóż kto Ewangelię traktuje na równi z pouczeniami filozofów, a Jezusa stawia obok mędrców tego świata, niewątpliwie nie usłyszy słowa Bożego. Tak jak ziarno posiane na drodze nawet korzonka nie wypuści.

Ziarno posiane na miejscu skalistym, które wypuszcza korzonki, ale potem usycha, oznacza tych, którzy słowo Boże przyjmują z wiarą, a nawet z entuzjazmem, ale porzucają je w momencie, kiedy to słowo jest im szczególnie potrzebne. Na przykład ktoś potrafi obrazić się na Pana Boga za to, że spotkała go jakaś bieda lub nieszczęście. Zamiast w swoim utrapieniu tym mocniej trzymać się Boga, ktoś właśnie wtedy się na Niego obraża.

Ktoś inny zniechęca się do słowa Bożego, bo zbyt wiele kosztowałoby go liczenie się ze słowem Pana Jezusa, że co Bóg złączył, człowiek niech nie rozłącza. Albo zbyt trudna stała się dla niego nauka o przebaczeniu i modlitwie za nieprzyjaciół.

Jest jeszcze trzeci sposób, w jaki możemy zmarnować zasiane w nas słowo Boże. Pan Jezus przedstawia to w obrazie ziarna wrzuconego między osty i ciernie. Co to znaczy, że troski doczesne i ułuda bogactw mogą w nas zagłuszyć słowo Boże?

Przypomina mi się tu piękna anegdota. Ktoś przychodzi do kaznodziei z następującym pytaniem: "Proszę mi wyjaśnić, jak to się dzieje, że kiedy słucham twoich kazań, radość i prawda Boża zalewają moje serce, i ogarnia mnie wielka chęć do dobrego. Kiedy jednak wracam do moich zwyczajnych zajęć, o tym wszystkim zapominam?"

Kaznodzieja mu tak odpowiedział: "Widzisz, to jest podobnie, jak kiedy idziesz w nocy przez las z człowiekiem, który ma lampę. Jego lampa świeci jemu i tobie. Ale kiedy się rozstaniecie i będziesz musiał iść sam, a nie masz lampy, będzie ci ciemno. Kiedy słuchasz kazań, ktoś inny oświeca twoją drogę lampą słowa Bożego. Otóż staraj się tak słuchać, aby lampa słowa Bożego zaczęła świecić w twoim wnętrzu. Wtedy światła ci nie zabraknie nawet wtedy, kiedy będziesz sam!"

To bardzo mądra odpowiedź. Ale czy nam naprawdę zależy na tym, ażeby światło słowa Bożego nosić w sobie?

o. Jacek Salij OP